

Thoáng chốc, câu chuyện tâm sự ra trên biển Đông năm nào, nay đã trôi qua 22 năm thật nhanh chóng. Thời gian dài quá, những cảm xúc mà tôi nhớ lại chuyện vượt biển đầy gian lao nguy khó đi tìm tị nạn do đó, lòng tôi lại thấy rõ ràng tình chi tiết tất cả những gì xảy ra hôm qua, cùng với những cảm giác của tôi, bởi khi đó rời khỏi quê hương tôi đi dạt dàng tuôn ra, câu chuyện tôi đi dạt dàng cảm thấy như quên đi. Không biết tôi khóc vì chuyện gì cho thân phận lưu lạc tha hương của chính mình hay cho những linh hồn thuyền nhân năm xưa nay đã khuất?

Câu chuyện xảy ra hồi tháng 5 năm 1981, vào thời gian mà các cơ quan hành chính cũng như dân số của Bộ Quy hoạch Dân số đang rộn ràng chuẩn bị kế hoạch cho ngày 10 Lao Động, chuyện canh phòng nghiêm ngặt những chuyện vượt biên có hồi nào thì cũng là lúc gia đình của chúng tôi đã phải rời quê hương và âm thầm chia tay nhau trong nỗi cảm động. Bởi vì chân tôi nhớ có một sự kiện vô tình trì hoãn lại, khi nào cho tôi không thể nào dạt dàng bước đi mà ngăn được những giọt nước mắt bụi bụi, trong khi mà tôi cố ghé sát bên tai tôi căn dặn đi đi. Một lần nữa là một lần cách biệt. Không biết rằng chuyện đi này có còn có hồi đi chúng tôi gặp lại được nhau hay là một lần chia tay là một lần cách biệt nghìn trùng. Tôi đứng nhìn ngắm nhìn và hai hàng nước mắt trào ra làm nhòe nhòe tất cả các cảm xúc chung quanh lúc đó, hai tay tôi cố níu chặt lấy cánh tay mẹ giống như ngày đầu tiên năm nào, mà dặn tôi dặn trẻ con học. Hình như mẹ tôi cũng đang khóc. Đôi mắt mẹ như tôi và tôi nhìn nhau trong. Mẹ tôi căn dặn tôi đi đi trong lúc hai cánh tay của mẹ vòng ra như ôm tròn lấy người tôi mãi mãi không quên rời, càng làm cho tôi cảm thấy những nỗi đau, cảm nhận hôn biệt của lúc nào. Cho nên giây phút chia ly đầy nỗi cảm động này, tôi mãi thấy thấm thía câu tục ngữ ca dao mà tôi đã học ngày nào:

" Công cha như núi Thái Sơn, Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra..."

Nếu không vì những biển đời đầy tài khố khe của nhà cảm quy hoạch Dân số như mẹ đã đầy Miền Nam và cảm nhận của con đường tình yêu, đối kháng cùng với một tình yêu lại ngu dân của kẻ đến tị, có lẽ bản thân tôi học rồi như những gia đình khác đã không phải chia xót trôi qua những giờ phút chia ly đầy nỗi cảm động như thế này và chắc hẳn sẽ không bao giờ phải liúu mình như một, lao thân vào một chuyện vượt biển rồi đầy những gian lao thử thách, một sự sống chết như chuyện đi đến như nhưng mà tôi đã trôi qua, chắc hẳn sẽ chẳng có một đường cha mẹ đành lòng nuốt trôi niềm đau đớn, đành đoan đoan cho những đứa con thân yêu như tất cả mình phải rời đi mà không biết đến ngày trở về.

Trên con đường ra đi, biết bao đêm tôi đã âm thầm khóc hết nỗi cảm động, biết bao ngày tôi nhớ như chuyện còn thiêu tha đến nỗi vì chung quanh chỉ vì trong lòng tôi không hề quên xa rời cha mẹ thân yêu của mình, không hề quên đi những tháng ngày êm đềm thấm thía trong ngôi nhà ấm áp

có cha mổ, có chúng bổ n thổ thổ ng tung tăng vui vổ chổ i đùa, chổ vì nổ i lo sổ cùng cổ c khi tôi nghĩ đổ n nhổ ng ngày đêm lên đên mổ t mình trên con thuyổ n vổ t biên bé nhổ mà không mổ t ai có thổ đoán chổ c đổ c sổ phổ n may rổ i sổ nhổ thổ nào. Quổ là mổ t chuyổ n đi đổ y thổ thách, rổ i ro... Có nhiổ u đêm tôi trổ n trổ c không tài nào ngổ đổ c. Tôi trổ n vổ i nhổ ng ý thổ ng đổ y nguy hiổ m đe đổ a và nhổ ng xúc cổ m khi nghĩ đổ n không có mổ không có cha bên cổ nh mổ t chuyổ n đi hải hùng, đổ n nổ i, có ổ n tôi gổ c mổ t vào lòng mổ mà thổ n thổ c :
- Mổ i ! Con có thổ không đi có đổ c không mổ ?

Giổ ng nói cổ a tôi đổ y nổ c nổ nghổ n ngàò càng làm cho nổ i lòng mổ tôi thêm tan nát. Mổ òa lên khóc ổ n hổ n khiổ n cho bà cô cổ a tôi hổ t hoổ ng, cô tôi lên tiổ ng can thiổ p :
- Không đổ c ! Con phổ i ra đi vì đó là con đổ ng thổ ng lai cổ a con đó !

Rổ i cô tôi quay sang phía mổ tôi, cô mổ ng khổ :
- Chổ phổ i bình tĩnh đổ cho cháu yên lòng ra đi...

Rổ i thổ t cổ mổ i viổ c nhổ đã an bài. Tôi không còn lòng đổ nào đổ yên ổ n ngổ i suy nghĩ vổ vổ n nổ a. Chuyổ n gì phổ i đổ n sổ đổ n. Dòng đổ i cổ thổ n nhiên đổ a tôi đi thổ nhổ ng gì mà tôi sổ p sổ a phổ i đổ i diổ n. Ngày lên đổ ng, tôi nghổ n ngàò thổ biổ t cha mổ gia đình đổ âm thổ m bổ c chân cùng đi theo vổ i nhổ ng ngổ i khác.

Vào mổ t đêm không trăng sao. Trổ i thổ i đen nhổ mổ c. Tôi bổ c thổ ng bổ c đi theo chân ngổ i đàn ông hổ ng đổ n, hổ i hổ p thổ n cùng bên cổ nh nhổ ng ngổ i thân yêu đổ vổ t qua mổ t cánh đổ ng trổ ng.
Vì lo sổ bổ bổ i ổ , ngổ i đàn ông hổ ng đổ n chúng tôi đổ n không ai đổ c mang dép đổ nổ u rổ i ro có chuyổ n xổ y ra thì mổ i ngổ i có thổ chổ y thổ t nhanh. Nhóm ngổ i cùng đi vổ i chúng tôi cùng ổ ng ổ rổ o bổ c theo nhau trong đêm thổ i, vổ t qua nhổ ng hào hổ gổ p ghổ nh, nhổ ng cành cây khô đổ y gai góc.

Hai bàn chân tôi đổ m lên không biổ t bao nhiêu ổ n nhổ ng chổng gai đau đổ n, nhổ ng mổ nh sành cổ t đổ t thổ ng vổ t đổ i lòng bàn chân rổ m máu đổ cuổ i cùng thì nhóm ngổ i cổ a chúng tôi cũng thổ i đổ c điổ m hổ n. Nhổ ng đau đổ n và phổ p phổ ng lúc bổ y giổ tuy có ghê gổ m thổ t nhổ ng cũng chổ a thổ m thía gì so vổ i nhổ ng lo sổ vô vàn khi trổ c mổ t tôi là mổ t đổ i đổ ng mênh mông đàng ổ m ì tiổ ng sỏng mà tôi biổ t Chổ c chổ n rổ ng, rổ i đây, không bao lâu nổ a, sổ phổ n cổ a chúng tôi sổ phổ i giao phó cho mổ t đổ nh mổ nh không biổ t may rổ i sổ nhổ thổ nào sổ nhổ thổ nào, chúng tôi sổ may mổ n tìm đổ n đổ c bổ n bổ Tổ Do hay sổ vủi chổn xác trong lòng đổ i đổ ng giá ổ nh này. Thổ t cổ cũng vì hai chổ Tổ DO.

Chi c ghe v t bi n v i m t kích c d li u ch v a đ cho kho ng 60 ng i. Nh ng cu i cùng, li phi tr thêm t i hai m i ng i "căn me"(t c là nh ng ng i v t biên không tr ti n) n a. Con s th ng đ này t o r t nhi u xáo tr n trong lúc chuy n ng i lên ghe, khi n cho ch t u r t hoang mang và lo s . Trong khi đó, li v a có m t chi c t u tu n ti u duyên phòng đi ki m soát, càng khi n cho không nh ng ch t u mà t t c chúng tôi đ u r t lo s công vi c s b b i , s ph n tù đầy c c kh đã hi n ra trong đ u. Chi c t u tu n duyên ch y xình x ch ch m ch p và chi u đèn r i vào v phía chúng tôi. T t c m i ng i đ u lo s ph p ph ng và s n sàng đ b b t. Nh ng đ ng nh có m t phép l vô cùng nhi m m u, khi n cho chi c t u tu n duyên đã không nhìn th y chúng tôi. " Nó" đã ch y qua ch chi c ghe v t biên c a chúng tôi, đ li nh ng v t sóng tr ng xóa nh p nhô trên con kinh n c ch y bập b nh.

Chi c ghe c a chúng tôi nh nhàng chuy n mình r i b n đ u, t t v t sóng ti n vào bi n kh i.

Qua đ c m t đêm m t ngày, chi c ghe đã ra t i h i ph n. Tôi ngo nh m t nhìn li phía sau, ch th y m t chân tr i mênh mông xa t p, không h nhìn th y b n b xóm làng.

Đêm th hai, đ i đ ng b t đ u n i sóng. T ng con sóng nh p nhô v n cao lên t i đ nh đ u, r i th p sâu xu ng lòng bi n c làm cho chi c ghe m ng manh bé nh c a chúng tôi nh m t cánh lá trôi n i gi a dòng. B u tr i đêm đen k t không m t ánh sao. Không gian th nh tho ng loé lên nh ng ánh ch p c t ngang l ng tr i, ti p theo là ti ng s m, ti ng sét kinh h n t a ra trên lòng bi n đêm đen tăm t i. C n bão nhi t đ i kéo t i d p vui con thuy n bé nh c a chúng tôi trong đêm đen đ y đe d a. T ng đ t sóng l n đánh m nh xu ng, làm cho thân ghe v n v o tròng trành nh mu n l t úp trên m t đ i đ ng đang ùng ùng đ y sóng. M i ng i trên ghe th t kinh thì th m van vái Ph t Tr i...

B ng c t u kinh ho ng h n n a khi chúng tôi phát giác ra chi c ghe b ng p n c s p chìm. T t c nh ng ng i đàn ông trên ghe thay phiên nhau tát n c. Nh ng tình tr ng không có đ u hi u khá h n. Cu i cùng, chúng tôi ph i ch n gi i pháp ch đ li trên ghe m t can xăng v i m t can n c u ng. K d t t c nh ng v t đ ng cá nhân đem theo đ u đ c b xu ng m t bi n cho chi c ghe nh h n, m i mong v t qua đ c c n bão th p t nh t sinh này và m ng ng i m i hy v ng đ c b o đ m.

Sau khi m i th đã đ c b li trong lòng đ i đ ng, chi c ghe m i l t qua đ c t ng đ t sóng cho đ n sáng ngày hôm sau, chúng tôi m i th c s thoát kh i nanh vu t đ y th nh n c a th y th n. Đ n lúc này, bi n l ng sóng êm tr li, nh ng ng i trên ghe chúng tôi m i c m th y v a đói, v a khát v a giá l nh vô cùng. Cái l nh đã th m nh p vào t n m i t bào c a da th t

nhưng chúng tôi có còn gì đâu để mà giúp cho thân thể ốm yếu ngoài những lời khuyên và những điều khuyên nhủ. Phần những chuyện mà tôi nghĩ chúng tôi là đi tìm kiếm tìm kiếm chút gì đó may ra còn sót lại. Nhưng hỡi ơi! Tất cả gói to gói nhỏ mà chúng tôi mang theo bên mình đều đã quẳng xuống biển trong đêm tối, để rồi giờ đây chỉ còn biết nhìn nhau ngậm ngùi chia sẻ những nỗi khát và giá lạnh. Giờ đây gia tài còn lại của chúng tôi chỉ là một ít gạo và một can nước, chỉ đủ nấu cháo để cùng chia ra mỗi người để sống qua thêm một ngày.

Đêm tối ba người nằm trên mặt biển đen vô tình tiếng sóng vỗ bờ vào thân ghe như tiếng ma quái đe dọa, khiến tôi đã sợ hãi càng thêm sợ hãi phấp phồng khi nghĩ đến những câu chuyện linh thiêng của những người đi biển trên đây kể lại. Những nỗi khát lạnh lẽo dấy lên hành hạ khiến cho tôi liên tục nghĩ tới mái ấm gia đình với cha mẹ và những đứa con no lòng, Với những đêm ngày áp trong vòng tay những yêu bao bọc của cha mẹ, của làng xóm quê hương thân thiết.

Không biết trong lúc này cha mẹ của tôi, các anh em của tôi có thể biết rằng tôi đang phải chịu những nỗi khát lạnh lẽo cùng với biết bao lo sợ vô hình đến có thể nghĩ đi để.

Trong cơn mê mộng thiếp đó, bên tai tôi bỗng nghe có tiếng ai đó khóc than nghe thốt não lòng ai oán! Tôi vội lắng tâm nghe ngóng, nhìn ra để có chút tiếng khóc bi thiết của trẻ thơ. Rồi những tiếng khóc đó mãi lúc nào mà xa dần, chỉ còn lại lãng đãng tiếng mõ chùa kinh. Tôi cho rằng, rất có thể chính ghe của chúng tôi đã trôi dạt và tới để một vùng đất liêu nào đó. Tôi đứng lên tiếng hỏi người bên cạnh thì bỗng có tiếng của một thanh niên:

- Bà con ơi! Chúng ta đã tới để Thái Lan rồi...Có ai nghe tiếng gõ mõ tiếng kinh không?

Tôi và mỗi người cùng xác nhận:

- Có...!

Trên tiếng chuông của thì bỗng con gái chúng tôi bỗng trở nên lo lắng khi liên tục nghĩ tới thảm cảnh sống gập, nước chỉ có ghe của chúng tôi trôi ngang qua hai phần Thái Lan và với lứa tuổi 17, 18 như tuổi của tôi thì chắc chắn không thoát khỏi biển chúng. Theo phần tự nhiên, tôi liền lấy nhấc để trên ghe để trét kín lên khuôn mặt của mình để biển hời tới Thái Lan khó lòng nhìn thấy, may ra thoát được tại nơi.

Tuy nhiên với anh tài công thì mọi việc không phải như chúng tôi đang lo nghĩ. Anh là người nắm chắc la bàn đi biển trong tay, cho nên anh biết chắc chắn chúng tôi không đi vào hàng Thái Lan. Với nhiệm vụ năm kinh nghiệm đi biển, hiểu rõ các hiện tượng trên biển, với những oan hồn u ám trú ngụ trong lòng biển như những hiện tượng báo mộng, cho nên anh tài công ôn tồn khuyên nhủ:

- Bà con nên giữ bình tĩnh, người yên mặt chữ, đừng hoang mang đi đừng quá rớt đầu bịt ghe. Chúng ta hiện còn xa đất liền. Ai là người Công Giáo thì hãy đọc kinh. Ai là người Phật Giáo thì cũng cầu siêu cho các oan hồn u ám trú ngụ trên mặt biển này.

Nghe đến đây, tôi buồn thét lên vì sợ. Những tôi kịp trở tay, quay sang ôm chặt người bên cạnh. Chúng tôi chẳng ai biết ai cùng khóc thét cho những con người bất hạnh, những đứa trẻ ruốt ruột cả chúng mình đã vui thân trong lòng biển như cũng chỉ vì hai chữ Tự Do. Trên ghe chúng tôi phải nhận nhiệm vụ là người Công Giáo cho nên chúng tôi cùng biết nhau đọc kinh khấn nguyện, và cầu siêu cho các linh hồn chết oan u ám trú ngụ trên mặt biển này.

Vì quá chăm chú cầu nguyện, cảm lòng cảm trí khấn khấn cả cho các linh hồn, nên tôi không biết những tiếng khóc òi trên mặt biển vang đã chạm đến lúc nào. Chúng tôi chẳng thấy rõ ràng, sau đó chắc chắn chúng tôi đã nhận có một phép màu nhiệm làm cho chèo rớt nhanh và rớt êm ái như đang lướt đi trên sông vắng đêm cùng, vì đói, vì khát, vì lạnh quá mọi người đều thiếp đi trong giấc ngủ chấp chận những sự bình an một cách kỳ lạ, cho đến khi những tia nắng ấm, êm dịu chiếu xuống chắc chắn chúng tôi làm mọi người lúc bấy giờ mọi người bất ngờ gì cả... Những cơn chan hòa khiến cho lòng tôi thêm an tĩnh và thân thể cảm thấy khoan khoái.

Mọi người đã có thể nhìn nhau với niềm vui mừng gặp gỡ tình thân chia sẻ. Chúng tôi cùng nhìn ngắm từng bãi cá Heo như đang chia sẻ niềm vui vô tình. Chúng nhẩy lên tung đất theo những tiếng chắc đang chèo tay.

Cho đến giờ trưa, khi ánh nắng đã chan hòa trên mặt biển như không hề có chướng ngại thì bỗng nhiên có một chiếc thuyền Anh xuôi tới. Chúng tôi đứng lo lắng la hét cùng với đôi khăn trải có vết sơn chữ S.O.S được giăng lên. Chiếc thuyền Anh đã cập sát thì chúng tôi mong manh bé nhỏ cả chúng tôi với một chiếc thang dây xuống cho tất cả chúng tôi lên lên đất liền. Chiếc thuyền Anh đến thân ái, đã ra tay với chúng tôi từ một chiếc ghe vượt biển bé nhỏ như một chiếc lá giữa dòng biển rộng mênh mông đầy bất trắc hãi hùng.

Chúng tôi đợc nhợng ngợi trên chiợc tợu Anh đón nhợn mợt cách đợy tình ngợi vợi nhợng bợa ỏn nóng hợi thợnh soợn mà tợt cợ chúng tôi, có lợ chợa tợng ai đợc hợng kợ tợ khi Cợng sợn vào chiợm Miợn nam yêu đợu. Chúng tôi đợng trên boong cợa con tợu nhân đợo đợa mợt nhỡn vào lòng biợn rợng đợi kia, thợp thoỏng trong ánh nợng rợc rợ chới lờa trên làn nợợc bợc là chiợc ghe bé nhợ đợ cợu mang, bợo bợc sinh mợng chúng tôi trong suợt mợy ngày nguy lao gian khó vợa qua.

Chúng tôi chợ biợt ngợa mợt thợm tợ n Chợa Phợt đợ ban cho chúng tôi có đợc cợ may thoỏt hiợm. Nợu không có chiợc tợu Anh ra tay cợu vợt, không biợt rợi sợ ra sao, sợ phợn chúng tôi rợi sợ đợ vợ đợu trong lòng biợn cợ vô tình...

Sau bao nhiêu năm dài sợng trên vùng đợt tợ do noợm, cợa cợi đợ đợ thợa mợa, không biợt trong chúng ta, có ai còn nhợ lợi lợi hợa khi chúng ta còn đợng ngợp lợn trong mênh mang mợa bão và đợi khát vợi gian nguy, vợi hàng vợn nợi kinh hoỏng?

Giợ đây, chúng ta hợy thợp lên mợt nén hợợng trợm đợ tợợng niợm nhợng hợợng hợ n cợa các thuyợn nhân đợ chìm sâu thân xác trong lòng biợn lợ nh năm xợa. Cợu mong cho các vong linh bợt hợnh khợn khợ đợ sợm siêu thoỏt vinh thắng, sợm đợợc yờn nghợ trên đợt nợợc trợi. Nhợng vong linh vợ hai chợ Tợ Do đợ nói lên đợy ợp sợ can trợợng bợt khuợt, chợng khác gì các vợ anh hùng hào kiợt rợt xợng đợợc ghi danh vào trang sợ cợa dân tợc Viợt Nam vào thợi kợ biợn đợng vợi cuợc hành trỡnh biợn Đợng xợy ra có mợt không hai trong lợch sợ cợa thợ gian cũng nhợ giợng nời, đợ cho các thợ hợ sau này có thợ biợt đợợc chiợn sợ hào hùng cợa nhợng anh hùng vợợt chợt đợ tìm Tợ Do trên biợn cợ, vợi ợợc vợng mợu cợu nhân quyợn dân chợ và cợm no áo ợm cho toàn dân mà hiợn nay còn đợng bợ Cợng Sợn Viợt Nam chiợm đợt. Cợng còn là mợt phợợng pháp ngắn chợn ỏp bợc, nhợng nghiợt ngổ điờn cuợng mà nhợng ngợi Cợng Sợn vợi guợng máy đợ cợ ác đợng cai trợ trên quợ hợợng yêu đợu cợa chúng ta.

Cợu xin các vong linh cợa nhợng thuyợn nhân Viợt Nam đợ vợi thợy trong lòng Biợn Đợng hoỏng lợ nh năm nào hợy vợ đợy chợng đợm cho tợm lòng cợa nhợng đợng bào thân yêu đợng tha thiợt khợn nguyợn và tợợng niợm vợ nợi bợt hợnh mà các hợợng linh này đợ phợi trợi qua.

Cali, 4/2/03